09/07/2026

Η εορτή των Οσίων Διονυσίου και Μητροφάνους στη Φυτειά Ημαθίας

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας

Την Πέμπτη 9 Ιουλίου ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας κ. Παντελεήμων λειτούργησε και κήρυξε τον θείο λόγο στον πανηγυρίζοντα Ιερό Ναό του Αγίου Αθανασίου και των Οσίων Διονυσίου του Ρήτορος και Μητροφάνους στη Φυτειά Ημαθίας.

Στο τέλος ο **Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης κ. Παντελέημων** τέλεσε μνημόσυνο υπέρ αναπαύσεως της ψυχής του μακαριστού γέροντος του, Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης κυρού Παντελεήμονος του Β΄, με την ευκαιρία της συμπληρώσεως 23 ετών από την κοίμηση του (9 Ιουλίου 2003).

Παράλληλα, με την ευκαιρία της εορτής των Οσίων Διονυσίου και Μητροφάνους, **ο Ποιμενάρχης κ. Παντελέημων** δεν λησμόνησε να τελέσει μνημόσυνο υπέρ

αναπαύσεως των ψυχών των Μικραγιαννανιτών Νικηφόρου Αρχιερέως, Διονυσίου και Μητροφάνους των Ιερομονάχων και Αβιμέλεχ, Σπυρίδωνος και Παντελεήμονος των μοναχών.

Στο τέλος της θείας Λειτουργίας ο Σεβασμιώτατος **χειροθέτησε σε πνευματικό τον π. Αντώνιο Δήμου,** εφημέριο του Ι. ναού Αγ. γεωργίου Μακροχωρίου και σε πρωτοπρεσβύτερο τον π. Λουκά Πέκαλη εφημέριο της Φυτειάς.

Ομιλία Σεβασμιωτάτου:

«Τῷ γάρ ἀδύτῳ φωτί λαμπρυνόμενοι, τῶν θεοφόρων ἐφάμιλλοι ὤφθητε, Διονύσιε σοφέ καί θεῖε Μητρόφανες».

Πανηγυρίζει ἡ Ἐκκλησία μας σήμερα τή μνήμη δύο ὁσίων καί θεοφόρων πατέρων της, δύο ἀσκητῶν πού ἔζησαν στήν ἔρημο τοῦ Ἁγίου Ὄρους, στή Μικρά Ἁγία Ἄννα, μέσα σέ ἕνα σπήλαιο, ἀφοσιωμένοι στήν ἄσκηση καί τήν προσευχή.

Πανηγυρίζει τή μνήμη τοῦ ὁσίου Διονυσίου τοῦ ρήτορος καί τοῦ ὑποτακτικοῦ του, τοῦ ὁσίου Μητροφάνους, τήν ὁποία καθιερώσαμε νά ἑορτάζουμε ἀπό ἐτῶν καί ἐδῶ στόν ἱερό ναό τοῦ ἁγίου Ἀθανασίου.

Ἔζησαν μέσα σέ πολύ δύσκολες συνθῆκες οἱ ἑορταζόμενοι ὅσιοι, στερούμενοι καί τά ἀναγκαῖα, τά ὁποῖα ἐγκατέλειψαν στόν κόσμο, γιατί πίστευσαν στόν λόγο τοῦ Κυρίου μας πρός τήν ἀδελφή τοῦ φίλου του Λαζάρου, τή Μάρθα, ὅτι «ἑνός ἐστί

χρεία».

Ἕνα πράγμα ἔχουμε ἀνάγκη, εἶπε ὁ Χριστός. Καί αὐτό εἶναι ἡ σωτηρία τῆς ψυχῆς μας. Γι᾽ αὐτό ἀγωνίσθηκαν διά βίου οἱ δύο ὅσιοι, ὁ ὅσιος Διονύσιος καί ὁ ὅσιος Μητροφάνης. Δέν ἐπεδίωξαν τίς τιμές καί τίς δόξες τοῦ κόσμου, ἄν καί θά μποροῦσαν νά τίς ἀπολαύσουν. Δέν ἐπέλεξαν ἕνα μεγάλο καί σπουδαῖο μοναστήρι, ὅπως ἡ περίφημη Μονή τοῦ Στουδίου, ἀπό ὅπου εἶχε ξεκινήσει ὁ ὅσιος Διονύσιος. Ἦλθαν «ἐν γῇ ἐρήμῳ καί ἀβάτῳ καί ἀνύδρῳ», στή Σκήτη τῆς Μικρᾶς Ἁγίας Ἄννης, γιά νά ἀφοσιωθοῦν σέ αὐτό πού ἐπεδίωκαν, στήν ἕνωση τῆς ψυχῆς τους μέ τόν Θεό καί τή σωτηρία.

Γνώριζαν ὅτι ἕνας τρόπος ὑπάρχει γιά τήν ἕνωση τοῦ ἀνθρώπου μέ τόν Θεό καί αὐτός εἶναι ἡ ἀδιάλειπτη προσευχή. Ὅταν ὁ νοῦς τοῦ ἀνθρώπου στρέφεται πρός τόν Θεό καί συνομιλεῖ μαζί του διαρκῶς, τότε ἡ ψυχή του προοδευτικά καθαίρεται ἀπό τίς κοσμικές σκέψεις καί τίς βιοτικές μέριμνες. Τότε ἡ ψυχή του αἰσθάνεται σιγά-σιγά τή θεία χάρη, αἰσθάνεται τήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, ἀπό τήν ὁποία δέν θέλει νά χωρισθεῖ, καί ἔτσι παραμένει στήν προσευχή, γιά νά αἰσθάνεται τήν παρουσία τοῦ Θεοῦ καί νά εὐφραίνεται ἀπό αὐτήν· γιά νά νιώθει ὅτι εἶναι κοντά του ὁ Θεός καί ἐπομένως δέν ἔχει οὔτε κάποια ἀνάγκη οὔτε κάτι καλύτερο νά ἐπιθυμήσει.

Αὐτή ἡ διαρκής καί ἀδιάλειπτη προσευχή τους ἁγίασε τούς δύο ὁσίους καί τούς ὁδήγησε στήν ἕνωση μέ τόν Θεό. Ἔτσι ὄχι μόνο οἱ ψυχές τους ἀλλά καί τά σώματά τους καταυγαζόταν ἀπό τό θεῖο φῶς, ἀπό τό ἄδυτο φῶς, ὅπως γράφει καί ὁ ἱερός ὑμνογράφος, ὁ ὅσιος Γεράσιμος ὁ Μικραγιαννανίτης, ὁ ὁποῖος ἀξιώθηκε νά δεῖ νοερά τούς δύο ὁσίους καί νά περιγράψει τίς ἁγιασμένες μορφές τους, ὥστε νά ἁγιογραφηθεῖ ἡ πρώτη εἰκόνα τους.

Αὐτή ἡ διαρκής καί ἀδιάλειπτη προσευχή πού ὁδήγησε τούς ἑορταζομένους ὁσίους στή θέωση, μπορεῖ, ἐάν τό ἐπιδιώξουμε καί ἄν θελήσουμε ὄχι ἁπλῶς νά τούς τιμοῦμε ἀλλά καί νά προσπαθοῦμε νά τούς μιμηθοῦμε, νά ὁδηγήσει καί ἐμᾶς στή σωτηρία.

Ὁ καθένας μας μπορεῖ καί πρέπει νά προσεύχεται, ὅπου καί ἄν βρίσκεται, ὅ,τι καί ἄν κάνει. Δέν εἶναι ἀπαραίτητο νά ἐγκαταλείψει τόν κόσμο. Δέν εἶναι ἀπαραίτητο νά ζεῖ στήν ἔρημο. Δέν εἶναι ἀπαραίτητο νά νηστεύει καί νά ἀγρυπνεῖ, ὅπως οἱ ὅσιοι καί θεοφόροι πατέρες Διονύσιος καί Μητροφάνης.

Ὅλα αὐτά βεβαίως μᾶς βοηθοῦν στήν προσευχή, μᾶς βοηθοῦν νά ἑνωθοῦμε μέ τόν Θεό, ἀλλά ἡ προσευχή δέν εἶναι μόνο γιά τούς μοναχούς ἤ γιά ὅσους ζοῦν «ἐν ὄρεσι καί σπηλαίοις καί ταῖς ὀπαῖς τῆς γῆς». Εἶναι γιά ὅλους μας, ὅπου καί ἐάν ζοῦμε, μέ ὅ,τι καί ἐάν ἀσχολούμεθα, διότι εἶναι ὁ τρόπος τῆς ἐπικοινωνίας μας μέ τόν Θεό. Εἶναι ὁ τρόπος μέ τόν ὁποῖο μποροῦμε καί ἐμεῖς νά ἀπομακρυνθοῦμε, ἔστω καί γιά λίγο, ἀπό τά ἐγκόσμια καί τίς βιοτικές μέριμνες καί νά στραφοῦμε

πρός τόν Θεό, ὁ ὁποῖος ὑπόσχεται νά μᾶς χαρίσει καί τή σωτηρία μας καί τή βασιλεία του.

Ἄς σκεφθοῦμε πόσο χρόνο ἀφιερώνουμε καθημερινά στήν ἐπικοινωνία μας μέ τούς ἀνθρώπους, συναντώντας τους, μιλώντας μαζί τους στό τηλέφωνο, ἀνταλλάσσοντας μηνύματα ἤ μέ ὅποιον ἄλλο τρόπο ἐπικοινωνοῦμε. Καί αὐτή ἡ ἐπικοινωνία μᾶς φαίνεται φυσική καί ἀναγκαία, ἔστω καί ἐάν συχνά δέν μᾶς ὠφελεῖ.

Ἄν ὅμως ἡ ἐπικοινωνία μέ τούς ἀνθρώπους, μέ τούς ὁποίους ζοῦμε κάποια ἀπό τά χρόνια τῆς ἐπίγειας ζωῆς μας, μᾶς φαίνεται ἀπαραίτητη, πόσο πιό ἀπαραίτητη θά πρέπει νά αἰσθανόμεθα τήν ἐπικοινωνία μας μέ τόν Θεό, στόν ὁποῖο ὀφείλουμε τά πάντα, ἀλλά καί μέ τόν ὁποῖο θά πρέπει νά ἐπιθυμοῦμε καί νά προσπαθοῦμε νά ζήσουμε αἰωνίως.

Ἄς συνειδητοποιήσουμε αὐτή τήν ἀνάγκη καί ἄς ἐνισχύσουμε τήν ἐπικοινωνία μέ τόν Θεό μέ τήν διαρκῆ, κατά τό δυνατόν, προσευχή μας. Ἄς συνηθίσουμε νά προσευχόμεθα ὄχι μόνο κάποια φορά τήν ἡμέρα, ἀλλά παράλληλα μέ ὅ,τι κάνουμε κατά τή διάρκειά της, καί τότε θά αἰσθανόμεθα καί ἐμεῖς τήν χάρη τοῦ Θεοῦ στήν ψυχή μας καί θά ἐνισχυόμεθα στόν ἀγώνα καί στήν προσπάθειά μας, γιά νά κερδίσουμε καί ἐμεῖς τό ἕνα, «οὗ ἐστι χρεία», τή σωτηρία μας, τήν ὁποία εὔχομαι ταπεινά καί πατρικά νά μᾶς χαρίσει ὁ Θεός διά πρεσβειῶν τῶν ὁσίων Διονυσίου τοῦ ρήτορος καί Μητροφάνους.

